

LBRIS

We know
books

Lynda La Plante

Calul de bătaie

traducere din limba engleză de Oana Dușmănescu

CRIME SCENE PRESS
2023

CAPITOLUL 1

Rezervația Naturală Cleveland era un grup de lacuri mărginite de Cirencester la nord și Swindon la sud. Rezervația reprezenta doar o mică parte a parcului Cotswold Water, care avea sute de lacuri cu locuri pentru pescuit și sporturi nautice, întreținută de cărări pentru ciclism, ferme și poteci pentru drumeții. Adăpostind mii de specii de plante și animale, nu era mutilată decât de prezența unei zone neregulate și neașteptate de nisip mișcător – ceea ce dovedea că până și cele mai frumoase lucruri pot avea o latură primejdioasă.

Jamie și Mark mergeau deseori cu bicicletele pe Spine Road care, după cum îi spune și numele, trecea prin centrul acestui grup de lacuri. Se duceau la pescuit, se uitau la oamenii de pe ski-jeturi și cerșeau doze gratuite de suc de la cafeneaua Waterside. Însă azi erau fascinați de o priveliște neobișnuită pe unul dintre lacuri: zeci de ciori pe suprafața apei! Cei doi frați, în vârstă de 12 și 13 ani, nu știau prea multă biologie, dar știau cu siguranță că ciorile nu pot ateriza pe apă. De fiecare dată când vântul sufla, stârnind mici valuri pe suprafața pe care stăteau, păsările se panicau preț de o clipă și formau un nor de aripi negre care fluturau în același ritm. Dar nu zburau; ceva le ținea acolo, în mijlocul lacului, pe acea platformă a lor, stranie și nelalocul ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Jamie și Mark dădeau roată cu bicicletele unei mici bărci cu vâsle pe care o ascunseseră cu

multe luni în urmă, legată de crengile joase și aplecate ale unui copac bătrân. Au împins-o în apă și au pornit. Mark, mai mare și mai voinic, era întotdeauna cel care vâslea.

Pe măsură ce se apropiau de stolul de ciori, devenea evident că păsările stăteau pe plafonul unei remorci cu care se transportau caii. Mare parte din aceasta se afla deasupra apei, dar nu mai mult de trei centimetri înălțime. Ciorile au început să croncăne și să-și fâlfâie aripile într-o demonstrație reunită de forță, în intenția de a-și păstra comoara – oricare ar fi fost aceasta. Băieții puteau acum să vadă că păsările își concentraseră atenția asupra unei spărturi în plafonul metalic, cu un diametru de vreo 20 de centimetri.

– Urcă-te acolo, a poruncit Mark.

Apoi a fluturat una dintre vâsle prin aer, iar ciorile au zburat în toate direcțiile, iscând un curent atât de urât mirositor, încât băieții s-au strâmbat și s-au apucat de nas. Lui Jamie i s-a părut că-i vine să vomite și a declarat că nu are chef să se urce pe remorcă.

– Mi-e teamă să nu se scufunde!

– Nu fi prost, a zis Mark. Probabil că se reazemă deja pe fund, deci nu se poate scufunda și mai mult.

Cu reticență, Jamie și-a scos tricoul, și l-a legat peste față ca pe o mască, apoi a urcat, cu greu, pe plafon. S-a târât spre spărtura din remorcă, străduindu-se să-și mențină echilibrul, pentru că plafonul începuse să se clatine, și s-a uitat în jos, în apa neagră precum catranul.

– Neah, nu-i nimic acolo, a tras iute concluzia Jamie, disperat să ajungă înapoi pe uscat, sau cel puțin în bărcuța cu vâsle.

Dar Mark nu era dispus să renunțe atât de repede.

– Împinge cu piciorul și mărește gaura, a zis el.

Deasupra capetelor lor, ciorile dădeau roată, croncănind furioase.

Jamie și-a vârât vârful pantofului prin orificiu, căznindu-se în van să nu-și ude tenișii. Încurajat de fratele lui, a început să-și împingă piciorul cât mai adânc prin gaura deja existentă în remorca pentru transportat cai. În cele din urmă, acesta a cedat alți câțiva centimetri, trimițând o bulă de aer stătut direct spre mutra lui Jamie. Duhoarea era atât de pătrunzătoare, încât Jamie s-a îndoit imediat de la brâu și a vomitat în lac, în timp ce piciorul i-a alunecat prin gaură și pantoful i s-a umplut cu apă împutită.

Mark a izbucnit în râs, dar Jamie nu vedea deloc partea distractivă a lucrurilor.

– De-abia am primit tenișii ăștia de ziua mea! Mă-ntorc... e o tâmpenie!

– Acum te-ai udat deja, a chicotit Mark. Insistă, mărește gaura cât să vezi ce e înăuntru. Hai, Jamie! Nu fi bebeluș!

Mark știa exact ce să spună ca să-l ambiționeze pe fratele lui mai mic.

Jamie a început să țopăie nervos pe plafonul remorcii, stropindu-l pe Mark cu apă. Acum erau amândoi learcă, dar nu mai conta – în ciuda mirosului dezgustător, se distrau de minune.

La fiecare săritură, Jamie își ducea genunchii la piept, ca să câștige cât mai mult în înălțime. Și, de fiecare dată când ateriza, gaura se mai lărgea puțin. Până când, din cauza unui salt peste limită, plafonul s-a despicat, în cele din urmă, și a cedat sub greutatea băiatului.

Spre groaza lui Mark, Jamie a dispărut sub apă în remorca scufundată.

Următoarele cinci secunde au părut o veșnicie. Neștiind ce altceva să facă, Mark și-a ținut respirația, ca și cum el ar fi fost sub apă. Într-un final, Jamie a reapărut la suprafață, gâfâind și lovind suprafața apei cu palmele. Își agita mâinile în aer,

străduindu-se să dibuie vâsla fluturată deasupra capului său, până când Mark a reușit s-o ghideze spre mâinile lui, trăgându-și frățiorul pe peretele remorcii. Jamie și-a aruncat brațele peste plafonul remorcii, și-a șters fața și s-a bucurat treptat de revelația faptului că nu avea să moară înecat.

Mark era alb ca hârtia și nu-i dădea deloc pace gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Însă Jamie, conștient că acum avea suficiente bile albe care să-i asigure statutul de șmecher până la sfârșitul zilelor, a început să râdă, și acest lucru i-a permis lui Mark, în sfârșit, să se relaxeze. Băieții au rânjit unul la celălalt și au izbucnit în hohote isterice de râs – până când expresia lui Mark s-a schimbat brusc la vederea unui lucru care ieșise din apă în spatele fratelui său.

La început, Mark nu a văzut exact ce era, dar treptat, pe măsură ce se ridica mai mult la suprafață, la câțiva centimetri distanță de ceafa lui Jamie, obiectul se sucea și se răsucea în apă până când a devenit, din nefericire, ușor de recunoscut. Craniul uman nu mai avea multă carne pe el, dar era suficientă pentru a le înnebuni pe ciorile amatoare de cadavre care se roteau în văzduh, atât de aproape și totuși atât de departe de ospățul ispititor.

– Jamie...

Glasul serios al lui Mark l-a făcut pe Jamie să se oprească din râs și să fie atent.

– Prinde-te de vâslă. O să te trag eu într-o parte și de acolo înoți până la barcă.

Cadavrul vechi și descompus tot ieșea și intra la loc sub apă, iar Jamie dădea din picioare, tresărind la atingerea unui lucru rece și nămolos care se lipise de el. Simțind că i se face din nou rău, și-a răsucit capul ca să vadă ce e.

Urletul lui Jamie a răsunat atât de zgomotos încât a risipit, în final, stolul de ciori de pe cer.

După ce rezolvase crima de la Rose Cottage, punând astfel capăt investigației celui mai mare jaf feroviar din Marea Britanie, reputația agentului de poliție Jack Warr, care își urma cu tenacitate instinctele indiferent de cât de ciudat părea altcuiva cursul acțiunilor sale, era bine-cunoscută și respectată în toată Poliția Metropolitană. Era detectivul care evalua oamenii rapid și-i citea cu mare acuratețe. Acum putea să pară a fi total neimplicat, iar peste un minut să devină agresiv, dar întotdeauna părea că știe să descopere dacă aveai ceva de ascuns. Mai presus de orice, se pricepea de minune să prevadă ce anume aveau infractorii de gând să facă. Aproape ca și cum era capabil să gândească la fel ca ei.

Șeful lui, inspectorul Simon Ridley, cunoscut drept unul dintre cei mai meticuloși oameni din poliție, continua să fie contragreutatea perfectă a instinctului ce-l călăuzea pe Jack și, împreună, alcătuiau acum o echipă formidabilă. Jack era exact genul de polițist intuitiv de care era nevoie în cazul Prădătorului de la Wimbledon. Mai mult decât orice, cazul avea nevoie de o perspectivă nouă. Iar ochii lui Jack erau mereu atenți la găsirea detaliilor potrivite la momentul potrivit, în cele mai neobișnuite locuri. Prin urmare, agentul Jack Warr fusese detașat la Wimbledon.

În lunile de vară, Prădătorul mergea pe străzi cu o rachetă de tenis în mână, amestecându-se printre miile de admiratori sezonieri ai acestui sport. În lunile de iarnă, închiria un cărucior motorizat și se plimba nestingherit prin Common, fiind ignorat de toată lumea, pentru că nimeni nu voia să fie surprins holbându-se la un invalid. Două deghizări care-i permiteau să se ascundă în văzul lumii, astfel încât orice cameră de supraveghere care l-ar fi surprins să nu poată oferi poliției o

descriere exactă a individului căutat. Era inteligent, curajos și arogant. Știa cum se comportă oamenii și știa cum să-i manipuleze. Așadar, de cinci ani Prădătorul de la Wimbledon fugea de polițiști, zădărniciind toate strădaniile lor de a-l prinde. Cazul se răcise.

Între 2016 și 2021, Prădătorul de la Wimbledon teroriza-se sistematic zona din sud-vestul Londrei. Uneori treceau luni bune între jafuri, dar agentul Richard Stanford îi recunoștea întotdeauna modul de operare la un minut după ce intra în orice casă vizată și putea deosebi furturile lui de ale oricui altcuiva.

– Când intri pe o proprietate jefuită, spunea el, îți dai seama destul de repede cine e autorul. Unii intră când familia doarme, dorind să demonstreze cât sunt de curajoși. Alții intră atunci când casa este goală. Unii cauzează cât pot de multe daune, ca să transforme într-un adevărat coșmar colectarea probelor și amprentelor. Uitați-vă în frigider: dacă mâncarea a dispărut, știm că e foarte probabil să fi fost Jacko. Tony Uriașul șterpelește jucăriile copiilor, laolaltă cu mici obiecte electronice care sunt ușor de vândut cu zece lire bucata. Unii hoți caută direct cheile mașinilor. Alții se concentrează asupra bijuteriilor, ceea ce probabil înseamnă că au deja o relație cu un magazin care vinde obiecte furate. Iar dacă interiorul casei nu pare deloc devastat, în afara unei ferestre forțate din pod... atunci știm că e mai mult decât probabil să fie vorba despre Prădătorul de la Wimbledon.

Modul de operare al Prădătorului era să vizeze casele cu acoperișuri accesibile prin intermediul unei extensii mai joase și ai căror proprietari aveau pisici. Când stăpânii erau plecați, intra prin fereastra din pod, pentru că acestea erau rareori conectate la sistemul de securitate. Toate alarmele de la interior erau, în mod normal, oprite, pentru ca pisica să se miște nestin-

gherită prin casă. După ce intra, decupla sistemul de securitate și, în cele din urmă, pleca pe ușa din spate. Uneori, firește, nu-1 ieșea. Câteodată fereastra din pod era armată. Alteori pisica era închisă la parter, așa că senzorii de la etaj erau activați, dar el descoperea asta în decurs de numai câteva secunde și reușea să iasă pe undeva înainte ca poliția să se apropie. Cea mai mare problemă a agentului Stanford era că Prădătorul era un tip răbdător. Puteau să treacă luni întregi fără să spargă vreo casă. Ceea ce însemna că putea scăpa cu ușurință de vigilența poliției, iar escapadele sale se adăugau pur și simplu unui teanc din ce în ce mai gros de cazuri nerezolvate.

Primul lucru pe care l-a făcut Jack după ce s-a pus la punct cu detaliile dosarului Prădătorului a fost să-l sune pe un inspector ieșit la pensie, pe numele său Mike Haskin – omul care-și petrecuse trei săptămâni pe urmele Tâlharului de pe Alee, în 1995 – pentru ca acesta să-i spună tot ce-și mai amintea...

* * *

După trei săptămâni petrecute pe acoperișurile cu pietriș și prin tufișuri pline de spini, inspectorul Mike Haskin era ostent, înfrigurat, ofticat la culme și devenise bătaia de joc a secției. Dar oamenii îl urmau indiferent de aceste detalii, pentru că erau convinși că omul avea dreptate.

Mike revenise la fiecare casă prădată și discutase el însuși cu proprietarii, aflând de-a lungul timpului că, deși 12 proprietăți fuseseră jefuite, alte 17 scăpaseră neraportate. Era rezultatul faptului că această comunitate formată din oameni din clasa mijlocie nu credea nicio secundă că polițiștii ar fi capabili să-și găsească măcar fundul cu ambele mâini, darămite un hoț care le scăpa mereu printre degete de câteva luni.

În seara aceea, oamenii din echipa lui Mike mai aveau la dispoziție doar 48 de ore înainte ca investigația să fie sistată – lucru

pe care nu l-ar fi putut șterge din amintirea oamenilor. Tâlharul de pe Alee era acum la numai două zile distanță de a fi liber, iar escapadele sale urmau să se prefacă, din adevărate operațiuni de supraveghere, în niște amintiri îndepărtate.

Zona vizată era izolată, cu câte un agent sub acoperire la fiecare ieșire posibilă. Cunoșteau teritoriul pe care îl ținea individul, dar nu aveau intenția să intre acolo după el – porecla de Tâlharul de pe Alee era binemeritată. Întinderea vastă de magazine și proprietăți rezidențiale îi ofereau numeroase rute de evadare neluminate, multe ascunzători și scurtături.

Era principiul „șobolanului din labirint” – dacă-l urmezi pe suspect în labirint, o să te rătăcești; dacă acoperi strategic toate gurile de scăpare, în cele din urmă suspectul trebuie să iasă pe undeva.

Cu punctele de observație de pe acoperișuri și cu oamenii de la sol așteptându-și momentul de glorie, Mike era încrezător c-o să-l prindă pe individ. Trebuia să fie. Nu mai avea timp.

Oamenii din echipa lui Mike foloseau cu toții stații radio rudimentare, ceea ce însemna că toate mesajele lor se întrepătrundeau cu mesajele tuturor celorlalți agenți de serviciu în acea noapte, iar deconectarea era imposibilă. Așa că volumul tuturor receptoarelor avea să rămână coborât până în clipa începerii urmării. Toți trebuiau să fie invizibili și muți.

Posturile de observație de pe acoperișuri erau atât de departe de zgomotele de fundal, cum ar fi traficul și sunetele pașilor, încât fiecare foșnet al hainelor polițiștilor se auzea în tăcerea din jur. Asta însemna că trebuiau să stea în exact aceeași poziție ore întregi la rând, în speranța că, atunci când venea momentul, aveau să fie capabili să-și miște picioarele și s-o ia la fugă.

Operațiunea Miazănoapte a trecut de prima sa săptămână și a intrat în cea de-a doua. Apoi, la ora trei dimineața, în ultima noapte a celei mai lungi pânđe de care se ocupase vreodată

Mike, s-a întâmplat. Zgomotul metalic a început să răsunе pe străzile pustii și era imposibil de spus de unde vine, așa că echipa a rămas neclintită. Și a ascultat. Imaginația polițiștilor lucra intens, fiecare dintre ei străduindu-se să deslușească ce auzeau, de fapt, și din ce direcție venea zgomotul – ideea generală fiind aceea că cineva stătea în picioare pe un tomberon de gunoi și zgâria un jgheab.

Lui Mike îi bătea inima atât de tare că mai avea puțin și-i ieșea din piept. Și-a întins mușchii de la picioare, reci și amorțiți, pregătindu-se de acțiune.

– Toate unitățile, atenție, fiți pe fază! Stațiile radio nu funcționează.

A cercetat întunericul din priviri, ascultând, iar creierul lui a filtrat în mod automat zgomotele scoase de vulpile care mâncau, de șobolanii care scotoceau după hrană și de oamenii străzii care se foiau în sacii lor de dormit, ca să nu mai rămână decât sunetele emise de spărgătorul care se furișea pe străduța lui mult circulată.

Apoi s-a auzit o izbitură de toată frumusețea, obligându-l pe Mike să le dea ordin oamenilor săi să intre în acțiune. S-au aprins lanternele și toți au ieșit din ascunzătoare, îndreptându-se spre sursa zgomotului. În acest timp, polițiștii îmbrăcați complet în negru, semănând cu niște ninja, s-au pus în mișcare pe acoperișuri.

Sub ei, spărgătorul fugea cât îl țineau picioarele. Agenții de la punctele de ieșire s-au opus instinctului de a se apropia pentru a-și ajuta colegii; în schimb, au rămas pe poziții și l-au așteptat pe infractor să vină la ei. Stațiile radio au revenit gălăgioase la viață, cu indicații nesfârșite de nume de străzi și puncte cardinale. Din când în când, Mike auzea cuvintele „l-am pierdut, l-am pierdut”, urmate în foarte scurt timp de „în urmărirea suspectului, în urmărirea suspectului” când un alt polițist prelua

urmărirea. Era palpitant și chinuitor în același timp. Mike nu se afla în apropierea acțiunii propriu-zise; era la una dintre ieșiri, cu câțiva dintre oamenii lui, dorindu-și ca spărgătorul să vină spre el, ca să fie el cel care-l prinde. Însă apoi a auzit „suspect reținut”. Și totul s-a terminat.

Toți polițiștii și-au abandonat pozițiile și s-au îndreptat spre punctul de întâlnire, dorind să vadă pentru cine-și petrecuseră trei săptămâni și jumătate într-o vânatoare continuă. Pe bancheta unei mașini de patrulă era un bărbat mic, ud learcă și murdar, cu mâinile încătușate la spate. Mirosea a bere și a transpirație și, când Mike a aprins o lanternă, a văzut prin geam că individul plângea. S-a gândit că o fi vreun drogat care fura ca să-și întrețină obiceiurile. Viza o zonă cu oamenii din clasa muncitoare pentru că acolo nu prea erau sisteme de alarmă pe care să le fenteze. Era un sărman a cărui dispariție n-ar fi deplâns-o nimeni.

Mulți polițiști îl consideraseră pe omul acela un pește mic, aproape inofensiv, dar, uitându-se la el, Mike a conștientizat adevărul: când un om comite o infracțiune ca să se distreze, autoritățile îl pot lăsa în plata Domnului; dar când comite o infracțiune pentru că viața lui depinde de asta, se poate transforma în criminal cât ai clipi. Dacă nu-l prinzi la timp, poate deveni următorul caz despre care citești în ziare.

* * *

Ridley luase parte la petrecerea de pensionare a lui Mike Haskin, cu câteva luni în urmă, și vorbise în termeni atât de laudativi despre determinarea, perseverența și neștirbita încredere în sine a acestuia, încât Jack îi ținuse minte numele. Ridley pomenise cazul Tâlharului de pe Alee, explicând că Mike refuzase orice fel de compromis, chiar și atunci când superiorul său ierarhic își pierduse încrederea în el. Jack învățase două lu-